

Jó kifogás

Aznap egy trópusi folyótorkolat közelében vetett horgonyt a Pöttyös hajó, de ezt csak onnan lehetett tudni, hogy Pöttyös Kapitány megnézte a térképen. A folyót ugyanis a part mentén végig, vízben álló, sűrű mangrove erdő takarta a legénység szemei elől. Az is csak sejthető volt, hogy a gyökerek, ágak, lombok és levelek szövvénye mögött, valahol ott a szárazföld. Bár hét ágra sütött a Nap, a fák alatt szinte éjszakai sötétség honolt, és borzongatóan hűvös leheletet árasztott. Nem csoda, hogy Tücsi egyfolytában az orra alatt dűnyögött: „Remélem nem maradunk sokáig.” Némileg megnyugtatta, amikor a kapitány kihirdette:

– Délután kettőig lehet lustálkodni, aztán a dagállal továbbállunk.

– Muszáj lustálkodni? – kérdezett vissza Nyurga Melákra kacintva, merthogy ők – Tücsivel ellentétben – kifejezetten fellelkesedtek a mangrove mocsár közelében. – Horgászni nem lehet?

Legnagyobb örömükre engedélyt kaptak Pöttyös Kapitánytól, de azzal a feltétellel, hogy nem távolodnak messzire. Nyurga máris kapta a pecabotot, Melák az evezőket, és már pattantak is a csónakba. Félúton álltak meg a hajó és a fák között. Sokáig nem történt különösebb, csak fogták sorra a sügéreket. Hanem egyszer, amikor újra kapást jelzett Nyurga úszója, fordítva sült el a dolog, mint rendszeren. Akkorát rántott valami a horgászsinóron, hogy a nyakigláb tengerész ültő helyéből a vízbe bucskázott. Ugyanezzel a lendülettel, amivel Nyurga a víz alá csobbant a csónakból jobbra, balról egy zöld képű, hínárhajú törpeféle huppant a csónakba, rojtos göncökben.

– Vízimanó vagyok – közölte a legnagyobb természetességgel, mintha mi sem történt volna.

Melák nem hitt a szemének. Az egyik pillanatban még a barátja ült mellette, a másikban meg már ez a valaki.

– Azt mondd meg hova lett Nyurga! – szegezte neki Melák, és elkapta az illető grabancát.

– Azt mondd meg hova lett Nyurga! – szegezte neki Melák, és elkapta az illető grabancát.

– Megvagyok – nyögte egy hang Melák háta mögül. Nyurga kapaszkodott vissza a csó-

nakba. Mikor végre újra biztonságban volt, kérdőre vonták a hivatlan vendéget.

– Hogy kerülsz te ide?

– A hódok gátját elmosta az árvíz, engem pedig egészen ideáig hozott – mondta egyre lefelé görbülő szájjal. Azt pedig már egyenesen zokogva, sőt bömbölve mondta, hogy – ... és nehem tudohók visszahamenniíí ...

Ráadásul közben belekapaszkodott Melák trikójának sarkába, belefúrta az arcát, és úgy zokogott. El sem engedte, még akkor sem, amikor visszatértek a Pöttyös hajóra – kényszerűen mindhárman.

– Hát ezt jól kifogtátok – kacagott Tücsi, bár igazából még mindig irtózott a helytől, de hát ez a lény messze nem tűnt olyan félelmetesnek, mint amitől annyira be volt rezelve.

– Haza kéne juttatni valahogy – sajnálta meg Panka Vízimanót.

– Ez nem kétséges – helyeselt Pöttyös Kapitány, de arról egyelőre fogalma sem volt, hogyan tudnák azt megoldani.

Vízimanó közben lassan megnyugodott, és mintha csak kitalálta volna, mit szeretne kérdezni a kapitány, belekezdett.

– A nagy vihar lerombolta a gátat, amit a hódok építettek, és a tó lezúdult, így sodort el engem is a víz. Ha csak a folyóig eljuthatnék, már felúsznék, és találnék új otthont, de a sűrű gyökerek között mindig eltévedek – bökött ujjával a parti mangrove rengeteg felé.

Nyurgának ekkor mentő ötlete támadt. Egy pillanat alatt felsurrant az árbockosárba, és onnan a magasból már átlátott az erdő felett.

– Csak pár száz méterre van a torkolat! – mutatott a part mentén északi irányba.

Persze ezzel még nem voltak beljebb. A fák gyökerei ott is ugyanolyan áthatolhatatlan szövetet képeztek, mint másutt. Ekkor viszont újra felharsant Nyurga hangja a magasból.

– Hódok! – kiáltotta, és épp az ellenkező irányba mutogatott, mint az imént.

És tényleg. A sekély part menti vízben ott úszott az egész hódcsalád, akik ugyanúgy jártak, mint Vízimanó, őket is elsodorta az árvíz.

– Itt a megoldás! – kurjantott Pöttyös Kapitány.

Felhúzták a horgonyt, és hamar utolérték a hódokat. Megmutatták nekik a helyes irányt, a hódok pedig ripsz-ropsz utat törtek a folyó felé, és Vízimanó is boldogan indult velük hazafelé.

– Micsoda erős fogak! – ámuldozott a Pöttyös Hajó legénysége, látva hogyan dolgoznak a hódok. Igazán viszont Tücsi volt elégedett, mert közben délután kettő lett. Megérkezett a dagály, és elhagyhatták a félelmetes mangrove mocsarat.

VÉGE